

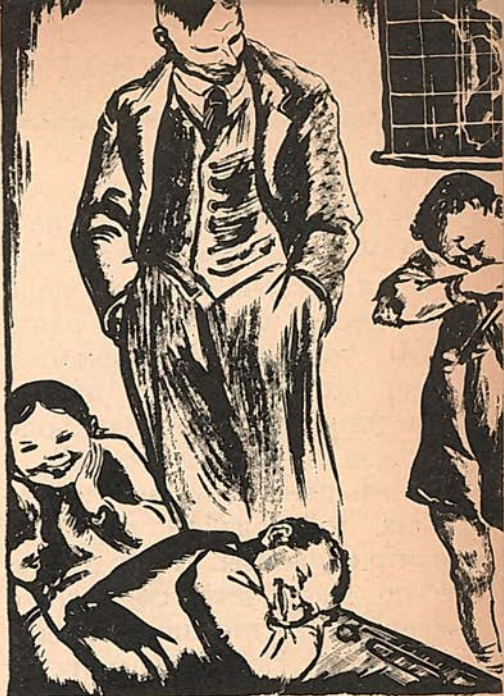
МИЛЧО МАГЕСНИКЪТЪ

Както се учеше добре, да бѣше така и миренъ въ класъ — нѣмаше да има втори ученикъ въ прогимназията като Милча. Но кой знае. Като че нѣкой вжтрешенъ гласъ постоянно му викаше: „Хайде, Милчо, препъни това дете и го катурни“. „Грабни камъкъ и чукни по главата това коте“. „Хайде, бодни Крумча по шията“...

Докато бѣше въ отдѣленията, какво ли не бѣ правилъ учителтъ му, за да го отучи отъ тия лоши навици. И мѣмрѣше го и правѣ да стои го изваждаше предъ всички и да преписва цѣли страници му даваше и какви ли не още наказания му налагаше. Но всички тия наказания малко помогнаха на Милча. Ей така, не се уплаши, не се стрѣсна. Какъвто си бѣше въ отдѣленията, такъвъ постѣпи и въ първи класъ.

Тука, въ класа, той продължаваше своитѣ лудории.

Още въ началото на учебната година учителитѣ забелѣзаха съ кои деца ще има повече да се разправятъ. Милчо бѣше едно отъ първитѣ измежду тия немирни деца. Даже още преди почването на уроцитѣ, още на водосвета, когато свещеникътъ рѣсѣше всички съ осветената вода, тогава още Милчо бѣше

нарисувалъ съ тебеширче нѣкакво човѣче на гърба на единъ свой другарь.

Следъ това, всѣки день презъ време на часъ, той се закачаше ту съ тоя, ту съ она. Изваждаше отъ джобоветѣ си разни търкалца и ги търкулваше по пода. Забиваше въ чина нѣкакви стоманени телчета и ги правѣше да брѣмчатъ точно тогава, когато ученицитѣ най-много се смѣлчаваха, за да чуютъ по-добре новия си урокъ отъ учителя.

Всички учители се чудѣха вече какво да правятъ съ Милча, за да стане и той едно мирно и послушно дете, като другитѣ деца. Въ петъ седмици Милчо